

Libris .RO

Respect pentru oameni și cărți

GUILLAUME MUSSO

**UN APARTAMENT
LA PARIS**

Traducere din limba franceză și note de
Liliana Urian

ALL

Cuprins

Băiețelul 9

ÎN MIJLOCUL IERNII

Marți, 20 decembrie

1.	Sindromul Paris.....	21
2.	Teoria celor 21 de grame	48
3.	Frumusețea funiilor.....	75
4.	Doi necunoscuți în casă	93

PICTORUL NEBUN

Miercuri, 21 decembrie

5.	Lupta cu destinul	107
6.	O sumă de distrugeri.....	131
7.	Cei mistuiți de foc.....	143
	<i>Gaspard</i>	161
8,	Minciuna și adevărul.....	167
9.	Un mijloc de a învinge moartea.....	182

CHEMAREA LUMINII

Joi, 22 decembrie

10.	Dincolo de lumină	193
	<i>Pénélope</i>	211
11.	<i>Cursum Perficio</i>	219
12.	<i>Black Hole</i>	232

Vineri, 23 decembrie

13. Madrid.....	247
R 14. Nueva York meni și cărti.....	268
15. Înapoi pe Bilberry Street	279
Pénélope.....	292

REGELE ARINILOR

Sâmbătă, 24 decembrie

16. Noaptea americană.....	299
17. Regele Arinilor	313
18. Orașul de promoroacă.....	321
19. La marginea infernului.....	335
20. Fiul preferat	361
Bianca	378
21. Kilometrul zero	381

Duminică, 25 decembrie

22. Night Shift.....	399
----------------------	-----

Cinci ani mai târziu.....	415
---------------------------	-----

A 22-a Pénélope	421
-----------------------	-----

Surse	425
-------------	-----

Respect pentru oameni și cărți

Băiețelul

Londra, într-o sămbătă, înainte de prânz.

Tu nu știi încă, dar, în mai puțin de trei minute, vei fi supusă la una dintre încercările cele mai grele din viața ta. O încercare pe care n-ai prevăzut-o, dar care și te va părea la fel de dureroasă ca o arsură cu fierul roșu pe o piele delicată.

Deocamdată, te plimbi nonșalantă prin galeria comercială care seamănă cu un atrium antic. După zece zile de ploaie, cerul a recăpătat o frumoasă nuanță de albastru-închis. Razele soarelui, care fac să strălucească acoperișul de sticlă al imensului magazin, te-au binedispus. Pentru a celebră venirea primăverii, și-ai cumpărat chiar și o rochiță roșie cu buline albe pe care puseșeși ochii de vreo două săptămâni. Te simți ușoară, ești binedispusă. Ziua se anunță plăcută: mai întâi, masa de prânz cu Jul, prietena ta cea mai bună, apoi o ședință de manichiură între fete, fără îndoială o expoziție la Chelsea și diseară concertul lui PJ Harvey la Brixton.

O navigare liniștită pe valurile plăcute ale vieții tale. Numai că, deodată, îl zărești.

Este un băiețel blond, îmbrăcat cu o salopetă de blugi și un paltonăș cu glugă bleumarin. Are cam doi ani, poate puțin mai mult. Niște ochi mari, verzi și zâmbitori, strălucesc în spatele unor ochelari cu rame colorate. Trăsăturile fine se ivesc dintr-un căpșor rotund de păpușă, încadrat de bucle scurte și luminoase ca o căpiță de fân sub razele soarelui de vară. Îl privești deja de câteva clipe, de departe, dar, cu cât te apropii mai mult, cu atât ești mai fascinată de fața lui. Un teritoriu virgin, radios, pe care nici răul, nici frica n-au avut încă timp să-l infecteze. Pe mutrișoara asta nu vezi decât un evantai de posibilități. Bucuria de a trăi, fericirea în stare pură.

Acum te privește și el. Un zâmbet complice și candid îl luminează chipul. Îți arată cu mândrie micuțul avion metalic pe care-l face să zboare pe deasupra capului, ținându-l între degetele lui dolofane.

— Vruuuummm...

În timp ce îi întorci zâmbetul, o emoție ciudată începe să te sugrume. Otrava lentă a unui sentiment indescifrabil îți contaminează întreaga ființă. Te simți cuprinsă de o tristețe care nu știi de unde a apărut.

Copilașul și-a deschis brațele și a început să meargă cu pași mici și repezi în jurul fântânii din piatră care-și aruncă trombele de apă sub cupola galeriei. Pentru o clipă, crezi că aleargă spre tine și că îți va sări în brațe, dar...

— Tati, tati! Ai văzut, sunt avion!

Ridici ochii și privirea ta o întâlnește pe cea a bărbatului care îl prinde pe copil din zbor. Simți cum te străpunge un fior rece și inima îți se oprește brusc.

Îl cunoști pe bărbatul acesta. În urmă cu cinci ani, ați trăit o poveste de dragoste care a durat mai bine de un an. Pentru el ai părăsit Parisul, te-ai mutat în Manhattan și îți-ai schimbat serviciul. Timp de șase luni, ați încercat chiar să aveți un bebeluș, care n-a venit însă niciodată. Apoi bărbatul s-a reînstor la fosta lui soție cu care avea deja un copil. Ai făcut tot ce-ai putut pentru a-l păstra, dar n-a fost de ajuns. Ai trecut printr-o perioadă dureroasă și, tocmai când credeai că ai reușit să mergi mai departe, îl întâlnești astăzi și asta îți sfâșie inima.

Acum îți înțelegi mai bine tulburarea. Îți spui că acest copil ar fi putut fi al vostru. Că acest copil ar fi *trebuit* să fie al vostru.

Bărbatul te-a recunoscut imediat și nu îți evită privirea. După expresia lui dezolată, îți dai seama că este la fel de surprins ca și tine, stânjenit și oarecum rușinat. Crezi că va veni să-ți vorbească, dar, asemenea unui cerb încolțit, face un gest protector pentru progenitura lui și se grăbește să dispare din peisaj.

— Hai vino, Joseph, plecăm.

În timp ce tatăl și fiul se îndepărtează, tie nu-ți vine să crezi ce ai auzit. „Joseph“ este unul dintre numele alese împreună pentru viitorul vostru copil. Ochii îți se umplu de lacrimi. Te simți jefuită. O oboseală grea te cuprinde brusc și te țintuiește pe loc timp de câteva minute, lăsându-te uluită, încremenită, cu un nod în gât.

Cu chiu, cu vai, ajungi la ieșirea din magazin. Urechile îți țiuie, gesturile îți sunt mecanice, mâinile și picioarele tale cântăresc tone. În Saint James Park, reușești să ridici brațul pentru a opri un taxi, dar tremuri tot drumul, luptându-te cu gândurile care te asaltează, întrebându-te ce îți se întâmplă.

Odată ajunsă acasă, imediat ce ai închis ușa apartamentului, te repezi să-ți pregătești o baie. Nu aprinzi luminiile din camera ta. Încă îmbrăcată, te trântești pe pat. Inertă. Imaginile băiețelului cu avion îți se derulează prin minte și, în curând, toată disperarea pe care ai resimțit-o în fața fostului tău amant se transformă într-o cumplită senzație de vid. Un gol care îți strânge pieptul. Plângi, bineînțeles, dar îți spui că lacrimile sunt purificatoare și că această criză va trece de la sine. Doar că durerea crește, se umflă și se revarsă asupra ta asemenea unui val puternic care te ia cu el și îți distrugе toate zăgazurile, eliberând anii de nemulțumire, de ură, de dezamăgire. Redeschizând niște răni pe care le credeai vindecate.

Nu peste mult, simți o hidră rece șerpuind printre picioarele tale și te cuprinde panica. Te ridici dintr-un salt. Inima îți bate cu putere. Ai trăit deja un episod identic acum câțiva ani și lucrurile nu s-au sfârșit cu bine. Dar degeaba îți vine în minte acest gând, nu reușești să oprești inexorabilul. Cuprinsă de frisoane incontrolabile, te duci cătinându-te până în baie.

Trusa medicală. Tuburile de medicamente. Te întinzi în coda pe cale să se reverse, deși nu ești decât pe jumătate

dezbrăcată. Apa este prea caldă sau prea rece, nici măcar nu mai știi și puțin îți pasă. Pe pieptul tău, o menghină. În măruntările tale, un hău. În fața ochilor tăi, un orizont negru precum cărbunele, învăluit pentru totdeauna de tristețe.

Nici măcar nu erai conștientă că ai ajuns în starea asta. Ce-i drept, în ultimii ani te-ai simțit cam pierdută și știi de mult timp că viața este fragilă. Dar nu te așteptai să-ți fugă pământul de sub picioare astăzi și să te prăbușești atât de repede. Și, mai cu seamă, nu știai că acest torrent de noroi curge în tine. Această negreală, această otravă, această mizerie. Acest sentiment de singurătate nesfârșită care s-a trezit brusc și care te terorizează.

*

Tuburile de medicamente plutesc la suprafață ca niște corăbii lipsite de vânt. Le deschizi și înghiți capsulele cu pumnul. Dar nu e de ajuns. Trebuie să mergi până la capăt. Așa că scoți lama de la aparatul de ras pus pe marginea căzii și-ți tai venele de la încheieturi.

Te-ai luptat întotdeauna aprig, dar astăzi nu te mai simți în stare, căci dușmanul tău nu-ți dă drumul și te cunoaște mai bine decât tine. Apropiind tăișul lamei de vene, te gândești cu ironie la bucuria exagerată pe care ai simțit-o în acea dimineață văzând soarele pe fereastra camerei tale.

Apoi urmează acel moment straniu și linișitor în care știi că zarurile sunt aruncate și că ai luat-o deja pe drumul fără întoarcere. Îți contempli hypnotizată săngele care,

diluându-se, desenează în apă arabescuri de o frumusețe ne-
Repusă. Simțind că te stingi, îți spui că cel puțin durerea va
înceta, iar în această clipă asta e tot ce contează.

În timp ce diavolul te poartă cu el în vaporii săi fierbinți, imaginea băiețelului îți apare din nou în minte. Îl vezi pe o plajă, în fața mării. Un loc care ar putea fi Grecia sau sudul Italiei. Ești foarte aproape de el. Atât de aproape, încât poți chiar să-i simți mirosul de nisip, de grâu, linișitor precum adierea vântului în serile de vară.

Când ridică ochii spre tine, îi revezi cu emoție chipul frumos, născutul cârn și strungăreața care-i face zâmbetul irezistibil. Iată-l cum își deschide brațele și începe să alerge în jurul tău.

— Uite, mami, sunt avion!

În mijlocul iernii

Martii, 20 decembrie

1

Sindromul Paris

Paris is always a good idea.
Audrey HEPBURN

1.

Roissy-Charles-de-Gaulle, zona sosirii.

O definiție a infernului pe pământ.

În sala în care avea loc controlul pașapoartelor, sute de călători se înghesuiau într-o coadă de aşteptare care încurca circulația și se întindea sinuoasă ca un șarpe boabez. Gaspard Coutances își ridică privirea spre cabinele din plexiglas aliniate la douăzeci de metri în fața lui. La șirul de ghișee nu erau decât doi amărăți de polițiști care controlau fluxul mare de pasageri. Gaspard scoase un oftat de exasperare. De câte ori punea piciorul în acest aeroport, se întreba cum de puteau autoritățile să ignore efectele devastatoare ale unei asemenea aglomerații care strica imaginea Franței.

Înghiți în sec. În plus, mai era și o căldură sufocantă. Aerul era jilav, apăsat, încărcat cu un miros îngrozitor de

transpirație. Gaspard se așeză între un adolescent cu look de motociclist și un grup de asiatici. Tensiunea era palpabilă:

în plin decalaj orar după un zbor de zece-cincisprezece ore, niște pasageri cu fețe de zombi descopereau cu furie că asta nu era tot ce trebuiau să îndure.

Calvarul începuse chiar imediat după aterizare. Avionul lui, care venea de la Seattle, ajunsese totuși la timp – aterizase cu puțin înainte de ora nouă dimineață –, dar trebuise să aștepte mai bine de douăzeci de minute ca să fie adusă pasarea pentru a putea părăsi aeronava. Urmase o mărsăluire nesfârșită pe culoarele învechite. Apoi un stres înfirorât, pentru că trebuiau să găsească panourile indicatoare complicate, să nu-și rupă picioarele pe scările rulante care nu funcționau, să se lupte ca să nu fie zdrobiți într-un lift plin ochi, pentru ca la sfârșit să ajungă toți în această sală sinistră, strânși ca niște vite într-un țarc. Bun venit în Franță!

Cu geanta de voajă pe umăr, Gaspard era lac de sudoare. Avea senzația că mersese deja trei kilometri de când părăsise avionul. Abătut, se întrebă ce naiba căuta acolo. De ce își impunea în fiecare an o lună de izolare la Paris pentru a-și scrie noua piesă de teatru? Râse nervos. Răspunsul era simplu și sună ca un slogan: *tehnica scriiturii într-un mediu ostil*. În fiecare an, la aceeași dată, Karen, agentul său literar, îi închiria o casă sau un apartament în care putea să lucreze liniștit. Gaspard detesta atât de mult Parisul – și perioada Crăciunului în special –, încât n-avea nicio problemă să stea închis în casă douăzeci și patru de ore din douăzeci și patru. Rezultatul: piesa se scria singură, sau aproape singură.

În orice caz, la sfârșitul lui ianuarie, textul era întotdeauna terminat.

Coada se micșora cu o încetineală exasperantă. Așteptarea devinea o adevărată încercare. Niște puști surescitați se luau la întrecere și alergau urlând printre bariere, un cuplu de persoane în vîrstă se țineau unul de altul pentru a nu se prăbuși, un bebeluș vomita laptele supt din biberon pe gâtul mamei lui.

Vacanța astă idioată de Crăciun..., se lamentă Gaspard luând o gură de aer viciat. Remarcând nemulțumirea de pe fețele tovarășilor săi de suferință, își aminti de un articol pe care îl citise într-o revistă despre „sindromul Paris“. În fiecare an, zeci de turiști japonezi și chinezi erau spitalizați și adesea repatriați din cauza unor tulburări psihiatrice grave care se declanșau în timpul primei lor vizite în capitala franceză. Abia ajunși în Franță, acești călători începeau să aibă niște simptome ciudate – delir, depresie, halucinații, paranoia. Cu timpul, psihiatrii reușiseră să găsească o explicație: turiștii devineau tulburăți odată ce realizau că viziunea lor idealizată asupra Orașului Luminilor nu corespunde realității. Ei credeau că aveau să cunoască lumea minunată a lui Amélie Poulain, cea promovată în filme și în reclame, dar în locul ei descopereau un oraș dur și ostil. Parisul lor himeric – cel al cafeneelor romantice, al buchinistilor de pe malurile Senei, al colinei Montmartre și al cartierului Saint-Germain-des-Prés – tocmai se izbea de crunta realitate: murdăria, hoții de bunăzunare, nesiguranța, poluarea omniprezentă, urâtenia

Pentru a se gândi la altceva, Gaspard scoase din buzunar mai multe foi pliate în patru. Prezentarea, însotită de fotografii, a închisorii aurite pe care agentul lui i-o închiriașe în arondismentul 6. Fostul atelier al pictorului Sean Lorenz. Pozele erau seducătoare și promiteau un spațiu deschis, luminos, odihnitor, perfect pentru maratonul scriurii care îl aștepta. De obicei, el nu avea încredere în fotografii, dar Karen vizitase apartamentul și îl asigurase că o să-i placă. *Ba chiar mai mult*, adăugase ea, misterioasă.

În orice caz, abia aștepta să ajungă acolo.

Mai stătu răbdător la coadă vreun sfert de oră până să catedicească unul dintre agenții poliției de frontieră să arunce un ochi în pașaportul lui. Tipul nu-i spuse nici *bonjour*, nici *merci* și nici el nu-i răspunse la al său *bonne journée* atunci când îi înapoiașe actele.

O nouă nedumerire în fața panourilor indicatoare. Gaspard o luă mai întâi în direcția greșită, după care se întoarse. Cascadă de scări rulante. Succesiune de uși automate care se deschideau mereu cu întârziere. Se grăbi să treacă de benzile rulante. Slavă Domnului, nu fusese chiar atât de inconștient încât să-și înregistreze bagajele.

Acum nu se mai afla foarte departe de ieșirea din infern. Se luptă să iasă dintr-o îmbulzeală neobișnuită care bloca holul sosirilor, își croi drum prin mulțime, împingând un cuplu care se săruta, pășind peste niște pasageri care dormeau chiar pe jos. Luată în vizor, ușa pivotantă deasupra căreia se

afla panoul „Ieșire – Taxiuri“ reprezenta sfârșitul supliciului său. Gata, nu mai avea decât câțiva metri și avea să scape din acel coșmar. Avea să ia un taxi, să-și pună căștile în urechi și să evadeze mintal, ascultând pianul lui Brad Mehldau și bassul lui Larry Grenadier. Apoi, chiar din acea după-amiază, avea să se apuce de scris și...

Ploaia îi tăie entuziasmul. Turna cu găleata. Un cer întunecat. Tristețe și descărcări electrice în aer. Niciun taxi la orizont. În schimb, mașini ale forțelor de intervenție și pasageri dezorientați.

— Ce se întâmplă? îl întrebă el pe un hamal care-și fuma împasibil țigara lângă o scrumieră cu picior.

— Cum, n-ați auzit? Este grevă, domnule.

2.

În același timp, în Gara de Nord, Madeline Greene coboara din trenul Eurostar sosit la ora 09.47 de la Londra.

Primii ei pași pe pământul francez erau ezitanți, Tânără nu izbutea să se orienteze. Își simțea picioarele grele, tremurănde. Pe lângă oboseală mai avea amețeli, o greață puternică și un reflux acid care îi provoca arsuri în esofag. Medicul o prevenise în legătură cu efectele secundare ale tratamentului pe care îl urma, dar ea nu-și imaginase că avea să-și petreacă totuși Crăciunul într-o stare atât de proastă.

Valiza pe care o târă după ea părea să cântăreasă o tonă. Deformat, amplificat, zgomotul roțișelor pe asfalt îi răsună